

A telep

A város szélén állt egy olyan régi gyártelep, mint egy 100 éves tyúk. Egészen 30 évvel azelőttig még üzemelt is, de azóta már gyors omlásnak indult.

Ez köszönhető volt az időjárás viszontagságainak, na meg azoknak a buzgó mócsingoknak, akik úgy gondolták, hogy a vasalapok teljesen fölöslegesek. Amikor először jártam ott, még megvolt az ablakok zöme, s még a hatalmas kazánok is. Most már csak annyi fém van ott, amivel kezelni lehet egy vashiányos csecsemőt. Az ablakok, már csak történelem. A tető beszakadt, a nagy szögek már el is tűntek a szerkezetből. Azon csodálkozom, hogy a hatalmas víztornyot nem vitték el acélrúdként. Mi azonban sosem a fém, hanem inkább a kalandvágy miatt lógtunk be oda. Addigra már csak az életveszélyes épületek sora maradt meg. A szomszédos telken egy gyár, amellet a vasútállomás áll. Innen jól be lehet látni a romokhoz. Egy havas délután összeálltunk és elővettük tesi tudásunk legjavát és átvágtuk magunkat a kerítéseken.

Hárman indultunk akkor neki. Én azért mentem, mert már úgy ismertem a helyet, mint a hátsó kertet. Jött még a Sanya, aki fegyver- és frissítőszakértő. Egy nagy vadászkést hozott magával. Ugye, fő a feltűnésmentesség! Mi, többiek egy-egy kisbicskát vittünk a nagy útra. A frissítő pedig, na nem, nem kell mindjárt rosszra gondolni, csak gyümölcslé volt. Velünk jött még Józsika is, ő töltötte be az operatőr és a cirkuszi majom szerepét is. Az utóbbi rólam is elmondható, mert azzal múlattuk az időt mi ketten, hogy a telken ugráltunk és trükköztünk föl-alá. A legtöbb ökörködésünket a Joci kapta lencsevégre.

Lényeg a lényeg, hogy azon a havas délutánon mi voltunk a felderít előőrs. Célunk a lehetséges táborhely keresése volt. Lehetőleg ne csöves-lak legyen, de ezt egyszerűen ki tudtuk szűrni. Ahol sok volt az üres sörös doboz, oda nem mentünk. Nagy sokára meg is találtuk a helyet, ahol nem volt se beázás, se szemét. Ennek a helynek még ajtaja és ablaka is volt, pontosabban csak a keret, de nem számított. Dolgunk végeztével értünk haza.

Két hét múlva csatlakozott a csapathoz Pali, a világ leglükébb, és Karcsi, a világ legszerencsétlenebb embere. Karcsi az a tipikus ember, aki a közel és távol található egyetlen

szögbe képes belelépni. Következő célunk egy kályha kialakítása volt. Csak a környezetünkben lévő anyagokat használhattuk fel. Kialakítottunk két egységet: én és Jocó voltunk a begyűjtő osztag, Sanyi, Pali és Karesz pedig az építőegység. A beomlott tetejű csarnokból átcipeltünk úgy egy tonna téglát, abból építettünk kályhát. Másnap ezerrel kutattunk megfelelő tapasztóanyag és tető után. Találtunk üveggyapotot és egy kupac földet. Olvasztottunk hava és remek tapasztóanyagot gyártottunk. A telek másik végében tetőnek valót is találtunk, csak hogy olyan nehéz volt, hogy mindnyájan kellettünk a cipekedéshez. Végül sikeresen megérkeztünk, lett tető a fejünk felett. Volt még valami, ami nem tetszett: a hatalmas sár. Betonlapokat cipeltünk tehát oda és a tapasztóanyaggal összeillesztettük. Annyit ért ez a tapasztás, mint egy reumás lajhár első lábkörme, de nekünk tetszett. Miután minden tökéletesnek tűnt, a kályha kipróbálása következett. Pali, az észlány a már szépen lobogó tűzbe dobta spray-s flakonját. Mondanom sem kell, hogy minden, amit addig építettünk, összehordtunk, a kályha, a tető, a tapasztás, egy óriási durranás kíséretében semmisült meg. Értünk persze nem kell aggódni, elfutottunk. Egy hétig sem mertünk a telep közelébe menni. A telep pedig azóta is vár, csak vár...a következő felfedezőkre.